
Oude tranen

TEKST: CHRIS TILS

Ik zit weer in de kring tijdens mijn driejarige opleiding bij Phoenix. Wibe komt een module geven, *Delf mijn gezicht op*. Die herinnering zit weer vol in mijn hart, in de dagen rond het overlijden en herdenken van Wibe. Ik moet telkens huilen als die herinnering bovenkomt. Wat is zijn nalatenschap voor mij persoonlijk, als mens en als trainer?

Het is 2016 als Wibe drie dagen persoonlijk werk doet met elk van de 24 cursisten. En eerlijk: ik vond het een beetje gek. Waarom zou hij nu iets kunnen doen, dat niet gewoon door mijn opleiders Mariët van Cooten en William Wilson gedaan zou kunnen worden? Wat maakt hem nou zo belangrijk dan? Ik was, denk ik, getergd.

lets met een hekel aan voetstukken en mannen die zichzelf in mijn ogen te belangrijk maken. lets met aannemen van mannen en vader. Ik ben er nog lang mee bezig geweest: aannemen van mannen. En soms nog steeds.

Ik ben aan de beurt, het is 14 april 2016, de dag van mijn 49e verjaardag,

maar dat durf ik niet te zeggen. Waar hij mee begint: hij loopt naar me toe in de kring, en duwt een keer tegen een schouder. Wat ik toen dacht: goh, wat een bijzondere manier van begroeten heeft die man. Wat ik nu denk: hij is toen al begonnen met diagnosticeren. Door tegen me aan te duwen, voelde hij wat mijn lijf deed als hij me raakte, contact maakte, uitdaagde.

En dan gaat hij met me aan het werk. Ik herinner me niet veel meer van het begin van zijn begeleiding, zo spannend vond ik het. Als het spannend wordt, gaat mijn geheugen op slot. Ik weet nog wel wat hij in me losmaakte, en dat raakt me elke keer als ik eraan denk. Nu ook.

Wibe stelt uiteindelijk mijn vader, mij en mijn zoon op. Mijn vader en zoon hebben elkaar nooit gekend. Ik was heel jong toen papa doodging. Hij vraagt me om mijn zoon voor te stellen aan mijn vader. Ik viel uiteen in duizend stukjes en kon niet stoppen met huilen. Ik herinner me nog de reactie van mijn groepsgenoten. 'Eindelijk'. En zo voelde het ook. Voor het eerst weer tranen, 34 jaar naar zijn dood. Oude tranen die zo lang opgesloten hadden gezeten in mijn lijf.

Die dag ben ik begonnen met de terugkeer naar mijn vader. Ik ben op het pad gezet door Wibe, zo voel ik het. Ik had mijn vader zo lang, zo hard afgewezen, vervloekt bijna. Terwijl ik dit schrijf, kijk ik naar zijn foto en de

plek waar ik regelmatig een kaarsje voor hem brand.

Dit najaar volgde ik de workshop *Mannenkracht* bij mijn collega Pieter Berger. En sprong in de armen van een representant van mijn vader. Weer tranen, vanuit het diepe verlangen door hem ontvangen te worden. Ook al is hij er niet meer: met inhaalervaringen zet ik telkens een stap op weg naar mijn terugkeer als zoon.

Toen ik afgelopen mei bij Wibe *Bewegingen van de Ziel* volgde, was ik zo geraakt en onder de indruk. Hoewel hij soms ook in de war was: het begeleiden van mensen zat zichtbaar in zijn ruggenmerg. Alsof het een reflex was. Alsof hij geen keuze had.

Het begeleiden van mensen kwam echt van binnenuit. Nu ik zelf op de trainersstoel zit, onderzoek ik wel eens bij mezelf: wil ik eigenlijk net zo graag als hij? Is het voor mij even urgent? Snijdt het bij mij diep genoeg?

En ik weet nu ook: al die vragen zeggen iets over mij en mijn geschiedenis. Uit een van de gedichten uit zijn nalatenschap: de weg heeft mij gekozen. Ik zit op de trainersstoel, bij een prachtig instituut, waarvan jij, Wibe, de grondlegger bent. En waar ik op mijn manier bijdraag aan een betere wereld. Vanuit de bescheidenheid die in me zit. Ik heb niet veel woorden voor het gevoel dat dat me geeft. Alleen maar diepe dankbaarheid. 🙏

